

WPROWADZENIE

W dniu 11 kwietnia 2015 roku, w wigilię Niedzie-
li Bożego Miłosierdzia, papież Franciszek bullą
Misericordiae vultus (Oblicze miłosierdzia) ogłosił w Ko-
ściele Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia. Rozpoczął
się on 8 grudnia 2015 roku w uroczystość Niepokalane-
go Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, a zakończył
20 listopada 2016 roku w uroczystość Jezusa Chry-
stusa, Króla Wszechświata. Przedstawiając w bulli cel
i założenia Roku Świętego, przeżywanego pod hasłem
„Miłosierni jak Ojciec”, wśród konkretnych propozy-
cji duszpasterskich papież wyraził także życzenie, aby
chrześcijanie przemyśleli i odkryli na nowo katechizmo-
we uczynki miłosierdzia. W uzasadnieniu tej propozycji
Franciszek wymienił następujące korzyści (MV n. 15):
„obudzenie sumienia, często uspięnego w obliczu dra-
matu ubóstwa” (1); „głębsze wejście w serce Ewangelii,
gdzie ubodzy są uprzywilejowani dla Bożego miłosier-
dzia” (2); „poznanie, czy żyjemy jak uczniowie Jezusa,
czy też nie” (3).

W odpowiedzi na papieskie życzenie Dzieło Biblijne
im. św. Jana Pawła II w archidiecezji przemyskiej zor-

ganizowało cykl otwartych, biblijno-modlitewnych spotkań. Odbywały się one w przemyskiej katedrze w każdą drugą sobotę miesiąca, z wyjątkiem marca, lipca i sierpnia, od 9 stycznia do 12 listopada 2016 roku i były poświęcone siedmiu uczynom miłosierdzia względem duszy. Ponieważ łaską Jubileuszu było otwarcie w katedrze „Bramy Miłosierdzia”, każde spotkanie związane było z jej przejściem, aby można było zyskać przypisany do tego odpust. Z tej racji, że zależało to od żywego doświadczenia miłości Boga w Jezusie Chrystusie, pierwsze spotkanie było poświęcone uświadomieniu sobie prawdy, że to On jest dla nas bramą Bożego miłosierdzia i jak z tej bramy winniśmy korzystać. Konkretne podpowiedzi przynosiły dalsze spotkania, które koncentrowały się na kolejnych uczynkach miłosierdzia względem duszy. Każde z nich składało się z następujących części: wykład biblijny, Msza święta z homilią oraz modlitwa adoracyjna przed Najświętszym Sakramentem.

Materiały, jakie zrodziły się z refleksji i modlitwy nad uczynkami miłosierdzia co do duszy, stały się podstawą do niniejszej publikacji. Okazuje się bowiem, że choć od zakończenia Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia mija już pięć lat, jeszcze lepiej widać potrzebę ratowania dusz ludzkich w kontekście współczesnych błędów i zagrożeń ludzkości. U ich podstaw leży odejście od obiektywnej, objawionej prawdy o człowieku, stworzonym przez Boga i odnowionym w Jezusie Chrystusie, Synu Bożym. Z tej racji na początku naszych rozważań przedstawimy biblijną wizję człowieka, który stanowi fizyczno-duchową jedność. Dlatego czyniąc mi-

łosierdzie, nie można troszczyć się o ciało kosztem ducha, albo dążyć do rozwoju duchowego kosztem ciała. Jednak o wartości człowieka decyduje przede wszystkim jego dusza, która ostatecznie zapewnia ciągłość między życiem ziemskim a tym po śmierci, zmartwychwstaniu i Sądzie Ostatecznym.

Odchodzenie od duchowej sfery człowieka i jego związku z Bogiem Stwórcą i Odkupicielem kosztem czysto ziemskich, doraźnych i ideologicznych założeń, prowadzi do wielkiego chaosu, degradacji człowieka i upadku ludzkiej kultury. Stąd w naszej refleksji pojawia się pytanie o aktualność chrześcijańskiego i misyjnego wezwania: „Ratuj duszę swoją”. Nie można go jednak rozumieć w duchu egoistycznego, czysto ziemskiego samozbawienia, ale należy go szukać u Boga, w osobistej relacji z Chrystusem i Jego Ewangelią. Dla uzasadnienia tej prawdy i odkrycia sposobów jej urzeczywistnienia uwzględnimy: nauczanie Jezusa z Mk 8,34 – 9,1, wołanie Piotra apostoła „dajcie się zbawić” z mowy po zesłaniu Ducha Świętego (Dz 2,40), wezwanie św. Pawła do ofiarnego stylu życia zgodnie z wolą Bożą (Rz 12,1-2) oraz wołanie zmartwychwstałego Chrystusa do wyjścia z Babilonu, symbolu każdej bezbożnej i demonicznej władzy (Ap 18,4).

Szukając uzdrowienia duszy i ciała, możemy doświadczyć go dzięki miłosierdziu, przez które Bóg chce być naszym lekarzem. W świetle Biblii zwrócimy więc uwagę na istotę i leczniczy charakter Bożego miłosierdzia, które jest współczującą i wierną miłością Boga. Jedynie przyjmując go i osobiście doświadczając jego